

איכתבים לציפי

אך סגורות, הן! מה סגורות!
הן מצפות לשני עלמים,
(לא מוכרחים להיות עלמייחן)
בעלי נחונם ממוצעים:
שקטים, נבונים וחביבים,
שלא חגגו עדיין 25 אביבים,
אך עברו את גיל העשרים
והשאר יסופר במילים...

„יש לי עצה אחת לכל אלה שכותבים אלייך: במקום לכתוב כל כך הרבה, שיקחו את העסק בריצינות ויזונו את התחת.

„נ.ב. אני בן 25, 175 ס"מ, אבל הולך לי בצורה בלתי-ריגילה. זאת הסיבה שאני לא כותב למדור שלך. מה דעתך?"

הן, (4/20), מבקשות להפנות לכל אחת מהן מיכתב נפרד, או מכתב משותף אחד אל שתיהן שייכתב על ידי שני ידידים.

* * *

הסדר לשיבה

בדקתי את הותמת הדואר. זה הגיע באמת מירושלים. גם גראפולוג שבדק את כתביהידיד במיכתבו של (5/20) מניח, כי כל הסיפורים הם שאין זו מתיחה וכי הבקשה אוטנטית.

* * *

רומז לי להפסיק את חיי הרווקות ולחפש את הקשר האמיתי עם חברה לחיים. אני אוהב אותך שקטה, נאה (לא חייבת להיות חתיכה אבל קצת חריגשי זה תמיד טוב), ישרה עם עצמך ועם הסובבים אותך.

תחביב ימאני

אם מוטה גור קבע שחל שיפוד בצה"ל בעת האחרונה, יש לו על מה להסתמך. כמו על מיכתבו של (3/20), המעיד שחיי לים בצה"ל הפכו הרבה יותר אמיצים.

* * *

מרד בכלא

לא, זו אינה טעות. אתם לא בנמר של נייר, אלא במיכתבים לציפי, למרות מיכ"תבה של (7/20): „הבדידות — בית-כלא אכזר הוא. כאשר נקלעת אני שוב אל מבוואותי, הדרך חזרה קשה ומכאיבה לאין ערוך. הפעם הזאת, כששוב אני עומדת בפחתי בית-כלא, החלטתי ויהי מה — הפעם אמרוד, לא אתן לרגשותי להיסחף, ואכן, הצלחתי לשבור ולהרוס את שערי של זה. אולם הלאה — לשאר,

שמתסלב שיוסי-העצמאות האחרון היה שונה מכל ימי-העצמאות שקדמו לו? ואתם בטח לא יודעים למה.

עצבתי את עצמי כדי להאמין שאני לא חולמת. ראיתם אותך, את כל בנות הלהקות הצבאיות, שנראו כמו יצאו ישר מסלונן ספרי-הצמרת, או כאילו היו בובות שעוהו בתצוגת תיסרוקות? אתם תראו, עוד שנה אחת כזאת ויוסי העצמאות יהפוך ליוסי-הספרות!

* * *

אחותה של סינדרלה

אם אין לכם מספיק צרות משלכם, אתם מוזמנים לחלוק עמי את צרותיה של (1/20). „הכתובה איתך, את כל בנות רותיה, תרבותית (אקדמאית) וגם רומנטית. חיישתי את נסידר הלומותי עד שהגעתי לגיל שלושים. והנה, ביום בהירי אחר, נדמה היה לי כי מצאתי: נאה, משכיל, חייכן וגניטלמן.

„האמת היא שקצת היסטורי. הוא היה מתוק מדי. חיזוריו הלוהטים והעקשניים נמשכו כמעט שנתיים. היו עליות וירידות. ופתאום, בערב אחד, מצאתי את עצמי בחברת ידידים רבני משפחתי ברבנות. נישאתי. במזל רע.

„תיכף אחרי החתונה שינה החתן את פרצופו המחייך, הוריד את המסכה הג'ינ'טלמנית והתגלה בכל הדרג... טיפוס לילי וערמומי, גנוסף לזה שקרן לא נורמלי. נכון שבחיים אמורים שצריכים להתפשר, אבל לא היה עם מי. הוא הדחים אותי בהתנהגותו. המשיך את חיי רווק, לא השתתף בניהול הקן המשפחתי. האשה כמעט ואינה קיימת. הוא רואה רק את עצמו ותו לא. אחרי חודשיים של עינויים, כמו שאמורים, רצה רוסני, עזבתי אותו וחזרתי למשפחתי ופתחתי בתהליך, שיחך רורי' ממנו באופן רשמי. הוא מבלבל קצת בערמומיות שלו אבל אני תקווה שאצא במהרה מהמעגל הסגור ואפתח דף חדש. יותר מהיר בחיי.

נשמע אולי כמו סיפור אחותה התאומה של סינדרלה, אבל מה אפשר כבר להפסיד!?

* * *

הדברים הקטנים

„הבחורה שלי היא זו היודעת להינות מהדברים הקטנים שבחיים, כתב לי (2/20) וכמעט רציני להעיר לו שבמדור שלי איני מרשה גסויות. אבל ההמשך שיכנע אותי: „דברים קטנים, כמו סרט טוב, או ספר טוב, שפתים, שיחת-רעים שקטה, טיול קטן או פיקניק, ואפילו, אפילו צפייה משותפת בטלוויזיה (בתוכניות הטובות, כמובן).

אם זה נשמע לך מסעיר לבלות ערב מול חוקד ולסיימו בפסוקו של יום, את יכולה להמשיך לקרוא: „אחרי כמה שנים שהסתובבתי בחו"ל וראיתי עולם, חזרתי לארץ המדת אבות והחלטתי להתבסס. אני כבר מזמן לא-אילד, ומשהו בעצמות

פרידה ישראלית

ישראלית בוויה

האם ידעת שהאופנה האחרונה בישראל היא „מראה פליטת-עזה"? אם לא, כדאי שתדעי מעכשיו. זה הולך ככה: חוצצה הדוקת-חזה ובע"ל מת מחשוף עשויה משק-חיסה של האו"ם; חצאית מדי ג'ינס עד לקרטול; פלטפור; מות של פקק המעידות כי „זה עתה הגעת ממחנה הפליטים מס' 3 בויבליה.

זהו הדיווח האחרון שהגיע מרחוב דיז'ן גוף באמצעות הוויה, ירחון-הנשים האמ"י ויקאי, שאחרי הפסקה ארוכה שבר את הטאבו שהוטל בעתונות-הנשים בעולם על הנושא הנצחי: האשה הישראלית. אחרי מילחמת ששת-הימים זאת היתה הסחורה הכי מבוקשת בשוק. מה כבר לא כתבו על האשה הישראלית הנפלאה, שבי אחת ידה מחזקת השלח ובשנייה את הקלח. מאז ספרות הסטאלאגים לא נוצר צירוף כה משלהב של מיניות ואלימות. אפשר היה לחשוב שמילחמת יוסי-הכיפורים גמרה גם את זה, כמו עם כל שאר הדברים. אבל — לא.

בגיליון של וויה מחודש אפריל כותב יונתן ברודר, מסופרי אסושייטד פרס ב ישראל, דו"ח מעודכן מרחוב דיז'נגוף על מצב האשה הישראלית, שהיא עדיין חיילת וצנחנית, אבל רוצה מהר בעל וילדים, דבר שאינו מיוחד לישראל, אבל כשאשך מתחילה להרגיש את עצמה כרווקה זקנה בגיל 19 או 20, זה המיוחד... להוציא כמה הפרדות פה ושם, הדו"ח

אברך נחמד בן 19 וחצי אביבים, המון ספרים, טיולים וספורט. אם זה אמר למישהי, שתכתוב אלי וחצרף גם תמונה, וההגדרה „תלמיד-ישיבה" אינה צריכה להרתיע, יש גם ישיבות-הסדר, אם אתן מתכוונות למה אני מתכוונת.

* * *

להזין את ה...

אין לי הפעם במדור מיכתב-פרט. זה מפני שאת פרס-השבוע אני שולחת ל- (6/20) מקיבוץ בית-זרע, ששלח לי מיכתב בנוסח הבא: „לציפי שלום רב, „אני לא קורא קבוע של העולם הזה, אבל כשמזדמן לי לקרוא בעתון, אני קורא את המדור שלך דבר ראשון. מוכרח להגיד לך שזה יותר טוב מכל ספר בהוצאת מזרחי.

שיפטי בעצמך: „אני חייל, ימני" (מלשון תימני) בשירות צבא-הקבע. אוהב בנות משוחררות, שתחביבן כתחביבי — לקיים יחסי-מין בכל התנחות היפות שישנן. אבל לא רק זה, אני אוהב גם לשוחח וכן צריכה להיות גם היא. ושתהיה בת 19 — זה הגיל! או אם את חושבת שאת כנ"ל, או כתבי אלי, אני מחכה לך. בדירתי או בדירתך.

הזמנה בפיומון

שמישהו יחבר לזה מהר מנגינה, ואז ישירו את זה בחגיגת-הזמר הבאה: שם רחוק בלב השרון, בין פרדס לבין לולון, שם גרות שתי עלמות,

הוא מהימן יחסית. דיז'נגוף, לפי הדו"ח, הוא עדיין 'שוק הבשר' של ישראל. „הסי" בה בגללה מכנים הישראלים את דיז'נגוף 'שוק הבשר' הוא המיצעד הבלתי-ייאמן של נשים צעירות ויפות, המשתרכות אל תוך ומתוך בת-קפה כמו כסית, רוול ופינתי. הרבה טובבי עולם סיפרו לי שישבו בויהונטו ובשאנז'אליה, צעדו ל' אורך השדרה החמישית או רחוב קארנבי ובכל זאת טוס ראו ריכוז כוח של נשים מהממות באמת כמו בדיז'נגוף..."

אפילו את הבדיחה על הגבר הישראלי הגומר מהר כדי להספיק לרוץ לספר לחברים, אפשר למצוא שם. סיפרה אותה אחת, יעל, פקידה בת 21, שאמרה ליונתן: „אני אוהבת מין, אם אני פוגשת גבר והוא נושא-אין בעיני, לא עובר חרבה זמן עד שאנחנו נמצאים יחד במיטה. הבעיה היא שישראל היא מדינה קטנה מאוד. ובמקום כמו תל-אביב, השמועה על ההרפתקאות המיניות שלך מגיעה לרחובות מהר מאוד. אין לבנאדם האפשרות להינות מהאנוני-מיות כמו בני-יורק. נוסף לכך, גברים ישראלים רבים נמצאים עדיין בנקודה בה הם חושבים על מין כעל חריץ נוסף בחגורתם..."

מי שרוצה לדעת יותר מה הולך בדיז'ן גוף, שיתחיל לקרוא את וויה.

את הדו"ח מעשרות כמה תמונות, ביניהן אחת של ישראלית, הנפרדת לשלום מידיד הנוסע באוטובוס של אגד, אין מה לדבר: בתור כרזת-פירסומת של משרד-התיירות, זה נראה לגמרי לא רע.

זקוקה אני ליד מתוקת ומעודדת. תאוכל להושיט לך ידי...?"

* * *

להבית יהודאי: זכית בהתערבות. תמו"נת „נערות-החלומות לדוגמא" שצורפה ל- מיכתבו של (2/14) היא באמת תמונתה של היילי מילס. לא הייתי מתנגדת לקבל חלק מהזכירה.

* * *

מיכתבים למדור זה יש לשלוח לכתובת: מיכתבים לציפי, ת.ד. 136 תל-אביב. מיכ"תבים המיועדים למכתבים במדור יש לשלוח במעטפה כפולה: על החיצונית לרשום את הכתובת הנ"ל ועל הפנימית — מבוילת בכדי של 45 אגורות — יש לרשום את מיספור חסידורי של הנמען בלבד. רצוי בספרות קטנות, בצד.

אף אחד לא מכיר את פניך כמון חוץ מאתנו - adas

תכשירי יופי לזוכים במחור